

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.272/2024/4-II.

A felperes:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal
cím1

A felperes képviselője:

Hemrichné dr. Bagyinka Éva Györgyi kamarai jogtanácsos
cím1

Az alperes:

alperes1
1173 Budapest, 523. utca 27.

Az alperes képviselője:

Dr. Radnai Éva Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Radnai Éva ügyvéd)
cín2

Az eljárás tárgya: gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2024. október 2.

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 11.G.41.819/2023/29-II. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes 31. sorszám alatt

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatja meg, hogy megállapítja, az alperes, mint a adós társaság1 volt ügyvezetője a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona 34.021.000 (Harmincnégymillió-huszonegyezer) forinttal csökkent.

Egyebekben a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 18.000 (Tizennyolcezer) forint kereseti illetéket és 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket az állam javára, amelyet az állami adó- és vámhatóság által közzétett 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számla javára kell teljesíteni a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon, míg a felperest terhelő 18.000 (Tizennyolcezer) forint kereseti és 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A felek az első- és másodfokú eljárás során felmerült további költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 29-II. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a adós társaság1 adós volt vezető tisztségviselője az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben 64.990.238 forint összegű hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Az alperes ezen összeg erejéig felelős az adós felszámolási eljárásban ki nem elégített kötelezettségeiért.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 132.000 forint perköltséget, kötelezte továbbá 54.000 forint elsőfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai szerint a adós társaság1 "f.a." (a továbbiakban: adós) a felperes 2018. június 11-én előterjesztett kérelme alapján 2019. január 17. napjától kezdődően állt felszámolási eljárás hatálya alatt, kijelölt felszámolója a felszámoló.

[3] Az alperes az adós ügyvezetői tisztségét 2016. május 30. napjától az adós felszámolása elrendeléséig, 2019. január 17. napjáig látta el.

[4] Az adósnak 2018. január 12-től kezdve adótartozása volt, ami nem térült meg a felszámolási eljárásban.

[5] Az adós 2016. évi mérlege szerint 8.394.000 forint forgóeszközzel rendelkezett, ebből 320.000 forint volt pénzeszköz, ezzel szemben a rövid lejáratú kötelezettsége 4.308.000 forint volt, míg az utolsó leadott 2017. év mérlege szerint 35.571.000 forint forgóeszköze volt, melyből 7.319.000 forint pénzeszközzel szemben állt 39.286.000 forint rövid lejáratú kötelezettség.

[6] A mérlegadatokat alapján az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2017. december 31. napjától kezdve megállapítható.

[7] Az adós utoljára a 2017. évre vonatkozóan tett közzé beszámolót és mérleget, így az alperes nem tett eleget a 2018. évi mérleg- és beszámolóképzési, letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének.

[8] Az adós 2017. évi közzétett beszámolójában feltüntetett 43.829.000 forint értékű vagyonelemet a felszámolónak nem adta át és nem adott számot a vagyon hitelezők érdekében történő felhasználásáról sem.

[9] A felszámoló a módosított zárójelentésével a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezését kérte. A zárójelentésében arról adott tájékoztatást, hogy az adós volt ügyvezetője a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségeinek nem tett eleget, nem adta át részére az adós tevékenységet záró mérlegét, vagyonát, iratanyagát. A zárójelentés szerint a felszámolási eljárásban bejelentett összes hitelezői igény 64.990.238 forint volt. A felperes 2019. február 12-én a felszámolási eljárásban 6.519.410 forint összegű hitelezői igényt jelentett be, amit az eljárás során többször módosított. A 2020. szeptember 1. napján bejelentett hitelezői igényének összege 62.472.325 forint.

A 2020. május 15-ei fordulónappal elkészített közbenső mérleg alapján megállapítható, hogy az adós bankszámlájáról 905.655 forint értékben különböző jogcímeken kifizetések történtek a felszámoló tudta és beleegyezése nélkül.

[10] A felszámoló a közhiteles nyilvántartásból szerzett tudomást arról, hogy kilenc darab gépjármű az adós tulajdonát képezi, amelyből két darab gépjárművet nem lehetett fellelni, azokat az ügyvezető nem adta át a felszámoló részére.

[11] A vagyonfelosztási javaslat szerint az adóhatóság „e” kategóriában bejelentett 1.923.282 forint elismert tartozásából az adós pénzeszközéből 883.020 forint megtérülése várható, továbbá a 905.655 forint követelés is átadásra került a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) részére.

[12] A felperes 2023. január 10-én az adós hitelezőjeként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata alapján, majd módosított keresetében másodlagosan a törvényhely első fordulatra alapítottan is keresetet terjesztett elő az alperessel szemben az adós gazdálkodó szervezet vezetőjének felelőssége megállapítása iránt. Elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós gazdálkodó szervezet vezetője az adós felszámolása kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet – 2017. december 31-ei – bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben 64.990.238 forint összegben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekei figyelembevételével látta el és ezáltal 43.829.000 forint összegben csökkentette az adós vagyonát.

[13] A felperes álláspontja szerint az alperes nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően működtette a társaságot, a felszámolás során nem tett eleget irat-, vagyonátadási és tájékoztatási kötelezettségének, ezzel a hitelezők 64.990.238 forint követelésének kielégítése megghiúsulhat, hiszen a felszámolónak nem volt lehetősége, hogy az adós esetleges követeléseit behajtsa, valamint a pénzeszközét felmérje.

A 2018. évre nem tett eleget az alperes az adós beszámolóképzési, letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének sem, és ezt elmulasztotta a 2019. január 1. és 2019. január 17-e közötti időszakra vonatkozóan is. Mindezek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint az alperesnek kell bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt a vezetési feladatai ellátása során, a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. A hitelezők érdekét sértette az alperes azzal, hogy az adós tulajdonában lévő, de foglalás alá nem került két darab járművet nem adta át a felszámolónak, továbbá, hogy az adós számlájáról 905.655 forint kifizetésre került a felszámoló beleegyezése nélkül. Sértette a NAV mint hitelező érdekeit azzal is, hogy bevallásait késve vagy nem is nyújtotta be.

Úgy vélte, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése esetén bizonyítási szükséghelyzetben van, mivel az adós iratai nem állnak rendelkezésre, ezért a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása és a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartása közti ok-okozati összefüggés tényét valószínűnek kell elfogadni.

[14] A felperes állítása szerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2017. december 1. napjával megállapítható, és ez a későbbiekben sem állt helyre, mert az adós tárgyi eszközei nem fedezték a rövid lejáratú kötelezettségeit. Az aktív időbeli elhatárolást a bírói gyakorlat nem tekinti forgóeszköznek, likvid vagyonnak, tehát nem állítható, hogy azok fedezetet nyújthattak az adós rövid lejáratú kötelezettségeire.

[15] Hangsúlyozta, hogy az alperes megghiúsította a hitelezők kielégítését azzal is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséről való tudomásszerzés ellenére a társaság adókötelezettségeit 2018. februárjától folyamatosan növelte. Az alperes mulasztására vezethető vissza az is, hogy a NAV a 2016. és 2019. év közötti időszakra jelentős összegű adóhiányt állapított meg a bizonylatok, nyilvántartások hiánya miatt.

[16] Előadta, hogy a büntetőeljárás során nem került sor semmilyen bizonyítási eszköz lefoglalására, tehát az adós könyvelési iratanyagát sem foglalták le.

[17] Másodlagos keresete ténybeli indokaként előadta, hogy az alperes az utolsó beszámolóban feltüntetett vagyont nem a hitelezők érdekében használta fel, a felszámolás elrendelését követően pedig a felszámolónak nem adta át, a vagyonnal nem számolt el, így a társaság vagyonát a hitelezők érdekeit megsértve jogellenesen csökkentette.

Kiemelte, hogy az alperes felelősségét nem az alapozza meg, hogy az adós adótartozásait csak a végrehajtási eljárásban teljesítette, hanem az, hogy az adós a 2018. évtől a tartozásait folyamatosan növelte, míg a vagyona csökkent, mert azt ismeretlen célra fordította. Hivatkozott a Kúria Gfv.30.544/2021/6. számú ítéletében foglaltakra, amely szerint a vagyonsökkenésen kívül más okból hiúsítja meg a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését az alperes például az adósságot terhelő kötelezettségek, biztosítékok vállalásával, adósságok felhalmozásával. Mindezek alapján úgy vélte, hogy az adótartozás folyamatos emelkedése, az adósságok felhalmozása megghiúsulási oknak tekinthető.

[18] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2017. december 1. napjától megállapítható lenne, álláspontja szerint a mérlegadatokat ezt nem igazolják. Érvelése szerint a likviditás megállapítása során a tárgyi eszközök piaci értékét is figyelembe kell venni. Az adós tulajdonát képező 9 darab gépjármű piaci értéke meghaladta az adós rövid lejáratú kötelezettségeit, így az adós 43.829.000 forint tárgyeszköz vagyonnal rendelkezett, ezért kizártnak tartotta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2017. december 31-én történő bekövetkeztét.

Hangsúlyozta, hogy az adósnak csak 2018. január 12. napjától kezdve volt adótartozása, amelyet azonban több esetben is törlesztett, tehát a 2018. évben az adótartozás és az egyéb tartozások is megfizetésre kerültek.

[19] Hangsúlyozta, hogy az adós 2018. évre vonatkozó beszámolókészítési kötelezettsége a 2019. május 31-ei hatánapig tartott, a társaság 2019. január 17-én került felszámolás hatálya alá, így a 2018. évre mérlegbeszámoló letétbe helyezésére már nem volt jogosult és köteles. A mulasztás hiányában pedig a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése nem alkalmazható.

[20] Az adótartozás folyamatos emelkedése nem jelent és nem jelenthet jogellenes magatartást. Álláspontja szerint a felperes nem jelölt meg és nem is bizonyított olyan jogellenes magatartást vagy mulasztást, amely az adós vagyonára, a hitelezői igények kielégítésére közvetlen hatást gyakorolt volna, okozati összefüggéseket sem állított.

[21] Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges és másodlagos keresetét is alaposnak találta. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt tényállási elemek vizsgálata során elsőként a 2017. évi mérlegadatokat alapján az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyezte kezdő időpontját 2017. december 31. napjában határozta meg. Az alperesnek az adós likviditási helyzete körében előadott védekezésével kapcsolatban kifejtette, hogy a hivatkozott gépjárművek nem forgó eszközök, hanem befektetett eszköznek minősülnek, mivel azok hosszútávon szolgálják az adós gazdasági érdekét, továbbá azok likviditása alacsony, így a rövid lejáratú kötelezettségek fedezésére nem alkalmas vagyonelemek. Az aktív időbeli elhatárolás sem minősül forgóeszköznek, likvid vagyonnak, tehát nem állítható, hogy annak értéke fedezetet nyújtana a társaság rövid lejáratú kötelezettségeire.

[22] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, mivel az alperes nem vitatottan nem teljesítette a beszámolókészítési és letétbe helyezési kötelezettségét és a Cstv. 31. § (1) bekezdés b)-d) pontjaiban foglalt kötelezettségét is elmulasztotta. A nem selejtezhető iratokról nem készített iratjegyzéket, és azt, továbbá az irattári anyagot, valamint a leltár szerinti vagyont nem adta át a felszámolónak, az adós fennálló szerződéseiről, a folyamatban lévő ügyekről, eljárásokról nem adott tájékoztatást, továbbá nem nyilatkozott arról, hogy valamennyi vagyontárgyra, iratra vonatkozóan teljesítette az átadási kötelezettségét, nem tett nyilatkozatot a hulladékgazdálkodási hatóságnak a vállalkozás telephelyein lévő hulladékokról, az ezek kezelésével kapcsolatos, még végre nem hajtott hatósági határozatokról, illetve a folyamatban lévő ellenőrzésekről, továbbá a felszámolót nem tájékoztatta a Cstv. 40. § (1) bekezdés tárgyát képező jogügyletekről, illetve kötelezettségvállalásról. Az alperes a mulasztása vétlenségével kapcsolatos tényállítást az eljárás során nem tett.

Nem találta igazoltnak az alperes azon állítását, hogy mérlegkészítési kötelezettségének a nyomozóhatóság intézkedései miatt nem tudott eleget tenni. A nyomozóhatóság megkeresésre írt válasza azt támasztotta alá, hogy az adós könyvelési iratanyaga nem került lefoglalásra. A leltár készítésében sem akadályozta az alperest a nyomozóhatóság intézkedése, mivel a

használat engedélyezésével történt a gépjárművek lefoglalása, azok beszállítására 2021. június 18. napja után került sor.

[23] Erre figyelemmel az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy nem következett be az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete, vagy ha az fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette.

Az alperes azonban személyes meghallgatása és az eljárás során sem tett tényállítást arra vonatkozóan, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette, illetve, hogy milyen magatartást tanúsított a hitelezői érdekek védelme érdekében. Ennek igazolására nem volt alkalmas az alperesnek a felszámolási egyezségkötés érdekében készített üzleti terve.

[24] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felszámolói jelentés alapján megállapítható, hogy 64.990.238 forint összegű hitelezői követelés teljes mértékben való megtérülése meghiúsulhat.

[25] A felperes vagyonsökkenés bekövetkeztére alapított kereseti kérelmével kapcsolatban az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a 2017. évi beszámoló szerint az adós 43.829.000 forint vagyonnal rendelkezett, amelyet a felszámoló részére nem adott át, így az adós vagyona ezzel az összeggel csökkent. Okfejtése szerint a lefoglalt vagyon a Cstv. 79/A. § (9) és (10) bekezdése alapján nem is képezte a felszámolási vagyon részét, de az alperes a lefoglalt járművek értékét sem igazolta. Az sem állapítható meg, hogy milyen adatok alapján, milyen módszer szerint határozta meg azok értékét és hogy azokat a nyomozóhatóság milyen összegben értékesítette. Az alperes a lefoglalással nem érintett, de a 2017. évre vonatkozó beszámolóban feltüntetett vagyon átadását is elmulasztotta, annak sorsáról nem is adott számot, továbbá a 2017. december 31. napjától a felszámolási eljárás megindításáig tartó időszakra az adós gazdálkodásáról sem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az adós 2017. decemberi vagyonának sorsa ismeretlen, az alperes a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül vagyont nem adott át a felszámolónak. A legutolsó mérleg szerinti vagyon felszámoló részére történő átadásának elmulasztásával pedig a vagyonsökkenés bekövetkezett.

Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, hogy a tárgyi eszközök értékét a pénzügyi tervben feltüntette, tehát az adós vagyona nem csökkent. Az első felszámoló szervezet biztosa, tanúl tanú vallomásában előadta, hogy az üzleti tervben azt kell kifejtetni, hogy a cég milyen gazdasági tevékenységet kíván majd végezni, tehát az a jövőbeli tervek felvázolására szolgál. Az egyezségi ajánlatot a felperes nem fogadta el, válasza azt nem igazolta, hogy az adós vagyona nőtt volna.

[26] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése esetén a felperes bizonyítási szükséghelyzetben van, ha az adós iratai nem állnak rendelkezésre. Jelen esetben a felperes valószínűsítette, hogy a bizonyítási indítványához szükséges adatokkal kizárólag az ellenérdekű fél rendelkezik, és igazolta, hogy az ezek megszerzéséhez szükséges

intézkedéseket megtette, mivel a könyvelési bizonylatokkal az alperes rendelkezik, azt a nyomozóhatóság nem foglalta le és a felszámoló részére sem adta át.

[27] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a vagylagosan előterjesztett elsődleges kereset alapján megállapította, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal 64.990.238 forint hitelezői követelés kielégítése megghiúsulhat. Az alperes a megjelölt összeg erejéig felelősséggel tartozik a felszámolási eljárás során ki nem elégített hitelezői követelésekért.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen a Pp. 369. § (3) bekezdés alapján, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2)-(3) bekezdése szerint az ítélet megváltoztatását kérte a felperes keresetének elutasításával, míg másodlagosan a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján a Pp. 381. §-a alkalmazásával az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte. Perköltségként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésére köteles.

Jogorvoslati kérelme indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet a Cstv. 33/A. § (1), (5) bekezdéseibe, 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiba, 3. § (1) bekezdés e) pontjába és az irányadó bírói gyakorlatba ütközik. A tényállás hiányos, megalapozatlan következtetéseket rögzít, a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelését az ítélet indokolása nem tartalmazza.

[29] Kiemelte, hogy a felelősség-megállapítási perben – főszabály szerint – a felperesnek kell tényelőadást tennie a keresetlevélben a törvényi tényállási elemek vonatkozásában. Álláspontja szerint a felperes a keresetében nem jelölte meg konkrétan [Pp. 170. § (2) bekezdés c) pontja], hogy az alperes mely hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásával okozati összefüggésben következett be a hitelezők követelését megghiúsító eredmény és az elsőfokú bíróság a Pp. 237. §-a alapján anyagi pervezetést sem tett a hiányzó felperesi tényállítások körére.

Úgy vélte, a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a törvényi tényállási elemeket a felperesnek kellett a perben igazolnia. Az alperes ellenkérelmében kifejtette, hogy az adós nem volt 2017. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Az elsőfokú bíróság az alperes vitatása ellenére a 2017. december 31-ei mérlegadatokat egyszerű olvasatából következtetett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára anélkül, hogy a felperes a mérleg becsatolásán túl bármilyen bizonyítást eszközölt volna. Megítélése szerint az alperesi vitatás esetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapítása szakértői kérdéskör, szakértői bizonyításra vonatkozóan azonban a felperes indítványt nem tett, így ilyen bizonyítás nem folyt, ennek elmaradását pedig a felperes terhére kell értékelni.

A tárgyi eszközök vizsgálatára sem került sor. Álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy az adós tulajdonát képező kilenc darab tehergépjármű együttes piaci összértéke lényegesen meghaladta a tárgyi eszközök 2017. december 31-ei mérlegben szereplő nyilvántartási értékét, a 3.758.000 forintot. A tárgyi eszköz pedig az adós fizetési kötelezettségeinek a

teljesítését is szolgálhatja, ezért a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapíthatósága szempontjából is jelentőséggel bír.

[30] Hivatkozása szerint az adósnak 2017. december 31-én adótartozása nem volt, a 2018. január 12-étől keletkezett adótartozás többször törlesztésre került, az e tárgyban indított végrehajtási eljárások megszüntetésre kerültek. Az adós a 2018. október 13-áig terjedő időszakra valamennyi adótartozását rendezte. Abból következően tehát, hogy a 2018-ban fennálló tartozásait megfizette, nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben 2017. december 31-én.

[31] Hangsúlyozta, hogy a likvid, vagy likviddé tehető vagyon megállapítása szakértői kérdés, és téves az a bíróság általi értelmezés, hogy a gépjárművek nem forgóeszköznek, hanem befektetett eszköznek minősülnek, mivel azok hosszútávon szolgálják a társaság gazdasági érdekeit, továbbá, hogy azok likviditása alacsony és a rövid lejáratú kötelezettségek fedezésére alkalmas vagyonelemek. A bíróság ezen értelmezése a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontjába ütközik.

[32] Kiemelte, hogy a felperesnek kellett volna tényelőadást tennie arra vonatkozóan is, hogy az alperes mely magatartása, intézkedése vagy mulasztása csökkentette az adós vagyonát. A felperes konkrét károkozó magatartást nem jelölt meg, az irat-és vagyontáadási és a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség nem teljesítése nem minősíthető az alperes felelőssége megállapítására okot adó, kártérítési jogviszonyt keletkeztető károkozó magatartásnak.

[33] Előadta, hogy az adós a 2017. évben a beszámolót és mérleget közzétette. A 2018. évre vonatkozó beszámolókéészítési kötelezettsége 2019. május 31. napjáig tartott volna, az adós pedig 2019. január 17-ei időponttal felszámolás hatálya alá került, így a 2018. évre vonatkozóan mulasztás nem terheli.

A felperes a beszámoló letétbe helyezése és iratátadás elmaradása mellett egyéb, terhére róható magatartást nem állított, ezek alapján pedig a vezetői felelősség nem megállapítható, így a felperes keresetét el kellett volna utasítani.

Hangsúlyozta, hogy a gépjárművek, mint tárgyi eszközök létezését igazolta, hogy a nyomozóhatóság foglálásának eredményeképpen azokat elárverezték, az árverésből befolyt vételár a bűnügy letéti számlán található.

Bizonyította, hogy a foglalások időpontjáig a fizetési kötelezettségeit teljesítette, a végrehajtási eljárások még 2018. decemberében megszűntek.

Igazolta azt is, hogy a büntetőeljárás során megpróbálta beszerezni a nyomozóhatóság birtokában lévő iratokat, de azok átadását a nyomozóhatóság megtagadta.

A peres eljárás során a tanúbizonyítás keretében igazolást nyert, hogy a felszámoló iratokat és egy gépkocsit nem vett át a nyomozóhatóságtól annak ellenére, hogy az erről szóló iratot megkapta.

Igazolta, hogy a felszámolási eljárás kezdetekor bejelentett hitelezői igények összege mindösszesen 9.000.000 forint volt, amelyet a lefoglalt gépjárművek értéke és a társaság bankszámláján rendelkezésre álló pénzeszköz fedezett.

Hangsúlyozta, hogy a gépjárművek megléte, a felszámoló mulasztása egyértelműen igazolja, hogy az ítéletben szereplő vagyonsökkenés nem következett be.

Iratellenes az a tényállítás, hogy a gépjárművek az adós birtokában voltak. A gépjárműveket más gazdálkodó szervezetek használták, azoknál fellelhetők voltak.

[34] Vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a 2017. évi beszámoló szerint az adós 43.829.000 forint vagyonnal rendelkezett, amelyet a felszámoló részére nem adott át, így az adós vagyona ezzel az összeggel csökkent. Állítása szerint „A befejezetlen beruházások” című melléklet és a felszámolási zárómérleg, valamint a nyomozóhatósági foglaltasok együttes vizsgálatával tényszerűen megállapítható, hogy a 2017. évi beszámolóban szereplő vagyon létezett, csak nem az adós birtokában volt. A vagyoni elemeket a felszámolónak a nyomozóhatóság tudta volna átadni, ahogyan egy tételt át is akart adni, de azt a felszámoló nem vette át. Tehát az adós vagyont az alperes nem csökkentette.

Elfogadhatatlannak tartotta a bíróság azon okfejtését is, hogy a lefoglalt gépjárművek a Cstv. 79/A. § (9) és (10) bekezdése szerint nem képezték az adós felszámolási vagyonának részét, mivel a törvényi rendelkezés a felszámolás elrendelését követően lépett hatályba. Sérelmezte, hogy a bíróság nem értékelte a „befejezetlen beruházások mellékletét” annak igazolására, hogy a lefoglalt gépjárművek mennyi értéket képviseltek. E körben hangsúlyozta, hogy a vagyonsökkenés mértékére a felperes lett volna köteles tényállítást tenni és állítását bizonyítani. Úgy vélte, a főkönyvi kivonattal igazolta a gépjárművek bekerülési értékét, azok meglétéhez kétség nem férhet. Amennyiben a felperes a gépjárművek értékét nem fogadta el a főkönyvi kárton szerint, úgy annak ellenkezőjét neki kellett volna bizonyítania. Az elsőfokú bíróságnak pedig az anyagi jogi pervezetés körében kellett volna az alperest felhívnia a bizonyítandó tények körére. Kiemelte, a legutolsó mérlegben szereplő vagyonnal az adós rendelkezett, csak fizikailag nem tudta átadni a felszámolónak, mert lefoglalásra kerültek, az eszközök más személy birtokában voltak, e körülmény pedig az alperesnek nem felróható.

[35] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Pernyertessége esetén kérte kötelezni az alperest az első- és másodfokú perköltség megfizetésére az IM rendelet szerint, és a Pp. 80. §, 81. §-a alapján. Az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésére köteles.

[36] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el azon állítását, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2017. december 31. napján bekövetkezett, a Cégjegyzékben elérhető mérleg adata alapján. Ebben az adós rövid lejáratú kötelezettségének mértéke magasabb volt, mint a fogóeszközök mérleg szerinti értéke.

Jelen esetben a mérlegadatokból szakértői bizonyítás nélkül is megállapítható volt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Amennyiben az alperes vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját, úgy az ő

érdekében állt, hogy azt megdöntse, így a szakértő kirendelésére vonatkozó indítványt az alperesnek kellett volna előterjesztenie. Ennek elmaradása azt eredményezte, hogy nem tudta cáfolni a felperes által állított és bizonyított időpontot, ezért a bizonyíthatatlanság az alperes terhére esik.

[37] Alaptalannak tartotta az alperes azon hivatkozását, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapításakor figyelembe kellett volna venni a kilenc darab jármű piaci értékét. Úgy vélte, az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá az ítélet [57] bekezdésében, hogy a gépjárművek nem minősülnek forgóeszköznek, hanem azok befektetett eszközök, a rövid lejáratú kötelezettségek fedezetére nem alkalmas vagyonelemek. Megjegyezte, hogy a tárgyi eszközökről a felszámoló a módosított zárójelentésében részletes tájékoztatást adott, eszerint a tárgyi eszközök értéke nem fedezte a társaság rövid lejáratú kötelezettségeit. Álláspontja szerint nem fogadható el az alperes állítása, hogy a 2023. december 7-én kelt előkészítő irathoz csatolt főkönyvi kivonat „befejezetlen beruházások” címen alkalmas lenne a gépjárművek bekerülési értékének az igazolására a többi számviteli bizonylat és nyilvántartás nélkül, mert nem állapítható meg, hogy az érintett főkönyvi karton melyik évre vonatkozó nyilvántartás része. Csak a teljeskörű számviteli bizonylatok és a számviteli törvény szerint vezetett nyilvántartások birtokában lehetne kétséget kizáróan igazolható az azon szereplő tárgyi eszközök bekerülési értéke.

[38] Vitatta azt az alperesi állítást, amely szerint a felperes által kezdeményezett végrehajtási eljárások megszüntetését követően a társaságnak újabb adótartozása nem állt fenn. Ellenkezőleg, az adós adótartozása tovább nőtt és nem is térült meg. Az adótartozás fennállásának azonban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztére nincs kihatása, hiszen ezt az állapotot a felperes nem az adós adótartozására, hanem a mérlegadatokra alapította.

[39] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, mert az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés b)-d) pontjaiba foglalt kötelezettségének. A mérlegkészítési kötelezettség elmulasztására vonatkozó kimentés önmagában nem vezethet sikerre. Az alperes nem igazolta, hogy az adós számviteli bizonylatai és nyilvántartásai (könyvelési iratanyaga) a nyomozhatósághoz kerültek volna a büntetőeljárás során, így eredményesen nem hivatkozhat arra, hogy beszámolókészítési-, illetve iratátadási kötelezettségét önhibáján kívül mulasztotta el.

[40] A vezető tisztségviselő felróható magatartása és az okozati összefüggés vonatkozásában kiemelte – az alperes álláspontjával szemben a Kúria Gfv.30.188/2020/4. számú ítéletére hivatkozva –, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazhatósága esetén nem kell a felperesnek a hitelezői igények kielégítésének elmaradását eredményező konkrét ügyvezetői magatartást állítani vagy bizonyítani, hanem éppen ellenkezőleg, a beszámoló letétbe helyezési kötelezettséget vagy a felszámolónak az iratok átadását elmulasztó vezetőnek kell bizonyítania, hogy a hitelezők érdekeit is figyelembe vette az intézkedései során. A bírói gyakorlat kialakította, hogy amennyiben az érdekelt fél a jog érvényesítésének

megalapozásához szükséges tények állítására nem képes, akkor a kimentés körében azt a másik félnek kell előadnia, az állítási és bizonyítási szükséghelyzet szabályai szerint. Eseti döntéseket ismertetett arra vonatkozóan, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés alkalmazása esetén nem a felperesnek kell állítani, bizonyítani a konkrét kifogásolható vezetői magatartásokat vagy mulasztásokat, hanem az alperesnek kell bizonyítania, hogy mindent megtett a hitelezők érdekeinek figyelembevételére érdekében. Álláspontja szerint iratanyag hiányában a felperestől konkrét magatartások megjelölése és annak bizonyítása nem várható el a vagyonsökkenésre, illetve vagyonsökkenésen túli megfiúsulásra vonatkozóan.

A felperes konkrét károkozó magatartást azért nem tud megjelölni és bizonyítani, mert az iratanyag az alperes hibájából nem áll rendelkezésre.

Jelen esetben a felperesnek az alperes felróható magatartását pontosan nem kellett megjelölnie, ugyanakkor annak az irathiany ellenére is részben eleget tett, mert adóhatósággal rendelkezésre álltak bizonyos adatok az adós vonatkozásában. A felperes felróható magatartásként – egyéb oknak minősítve – jelölte meg azt, hogy az alperes az adós adótartozásait folyamatosan növelte, illetve azt, hogy az adótartozás rendezése érdekében az adóhatósággal nem kezdeményezett egyeztetést, valamint azt, hogy noha tudott vagy tudnia kellett az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetéről, mégsem tett intézkedéseket sem a fizetőképesség helyreállítása, sem a társaságnak a gazdasági életből történő végleges kivezetése érdekében.

[41] A vagyonsökkenés vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az ítélete indokolása [69], [70], [71] bekezdésében, hogy az adós 2017. évi beszámolója szerinti vagyont az alperes nem adta át a felszámolónak, ezért megállapítható, hogy a társaság vagyona ezzel az összeggel csökkent. Az alperes a 2017. évi beszámolóban szereplő gépkocsikról és az aktív időbeli elhatárolásról tett tényállításokat, amelyeket azonban nem bizonyított. Az egyéb vagyonelemek sorsáról nyilatkozatot nem tett és azokkal nem számolt el a felszámolónak. Az alperes álláspontja szerint „a befejezetlen beruházások” melléklet, a felszámolási zárómérleg, valamint a büntetőeljárásban fogatosított foglalkozások együttes vizsgálatával megállapítható, hogy a 2017. évi beszámolóban szereplő vagyon létezett, csak nem az alperes birtokában. A felperes kiemelte, hogy az alperes a vagyon léte mellett nem bizonyította, hogy a 43.829.000 forint értékű eszközt mire használta fel és a felhasználás a hitelezők érdekében történt-e. Minderre tekintettel álláspontja szerint aggálytalanul megállapítható, hogy a társaság vagyona a megjelölt összeggel csökkent.

[42] Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében fellebbezte, így annak nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

[43] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[44] Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése érdekében elé tárt bizonyítékok alapján a tényeket nagyjából helytállóan állapította meg, azonban a Fővárosi Ítéltábla a tényállás alapján levont jogi következtetéseivel nem értett mindenben egyet, a Cstv. 33/A. § (1)

bekezdés második fordulata alapján a vezetői felelősség körében kifejtett érvelését nem osztotta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta, az elsődleges kereseti kérelmet alaptalannak, míg a másodlagos kereseti kérelmet részben helytállónak ítélte.

[45] A felperes 2023. január 10-én eshetőlegesen látszólagos keresethalmazatban, megállapítási kereseteket terjesztett elő az adós társaság utolsó bejegyzett ügyvezetőjével szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megfogalmazott felelősségi szabályok alapján. A felelősség megállapítására irányuló keresetét elsődlegesen a fenti törvényhely második törvényi tényállására, az összes hitelezői igény kielégítése „más okból” történő meghiúsulására, míg másodlagosan a törvényhely első tényállására, az adós vagyonának csökkenésére alapította.

[46] A keresetek elbírálására a felszámolási kérelem benyújtásakor (2018. június 1. napján) hatályos alábbi csődtörvényi rendelkezések az irányadók:

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. E bekezdés alkalmazásában a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó tevékenységnek minősül az is, ha a vezető elmulasztotta a környezetkárosodás megelőzésére, a környezetkárosítás abbahagyására, illetve a kármentesítésre vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségeket, és ennek következtében a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A (2) bekezdés szerint a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A (3) bekezdés szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett látniuk kellett, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (4) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az (5) bekezdés szerint amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott lététbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)–d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem

következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[47] Az adós vezető tisztségviselőjének felelőssége tehát a fenti szabályozás helyes értelmezése szerint akkor állapítható meg, ha a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített valamelyik törvényi tényállás összes eleme igazoltan fennáll, az alperes pedig a felelősség alól eredményesen nem tudja kimenteni magát [Cstv. 33/A. § (4) bekezdés]. A perben a bizonyítási teher részben az alperesre fordul át, ha igazolást nyer, hogy ügyvezetőként a felszámolási eljárásban az iratátadási, vagy a felszámolást megelőzően a beszámolókészítési kötelezettségének neki felróhatóan nem tett eleget [Cstv. 33/A. § (5) bekezdés].

[48] Az elsőfokú bíróság mindkét kereseti kérelmet vizsgálta és azokat – indokolása szerint – a felperes kereseti kérelmeivel egyezően alaposnak találta, ítélete rendelkező részében azonban az elsődleges kereset alapján határozott az alperes felelősségének mértékéről.

[49] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részében rögzített, a felelősségi szabály második fordulata szerinti – döntést nem találta helytállónak. E körben osztotta az alperesnek a kialakult bírói gyakorlaton alapuló álláspontját, amely szerint önmagában az iratátadás hiányát nem lehet felelősséget megalapozó magatartásnak tekinteni, mert az csupán a bizonyítást megfordító szabály alkalmazhatóságát eredményezi (Kúria Gfv.30.544/2021/6., Gfv.30.198/2021/4., Fővárosi Ítéltábla Gf.40.098/2022/5., Gfv.40.212/2022/5.) A felperes nem adott elő és nem bizonyított olyan konkrétan meghatározott „más okot”, amivel okozati összefüggésben a törvényi tényállásban megfogalmazott következmény levezethető lett volna. Az ítéltábal álláspontja szerint a felperes által hivatkozott „adókötelezettség halmazása” nem tekinthető olyan körülménynek, amely a hitelezői igények kielégítési megghiúsításával lenne okozati összefüggésbe kapcsolható. Ez „más oknak” legfeljebb akkor lenne minősíthető, ha a jogellenes vezetői magatartás miatt megnövekedett adótartozás kifizetése a többi hitelező igényének kielégíthetőségét megghiúsította volna. Pusztán azonban az, hogy az egyik hitelező követelése megnőtt az utólagos revízió megállapításai miatt, nem volt hatással a többi, illetőleg összhitelezői igény kielégíthetőségére.

A fentiekre tekintettel a felperes elsődleges kereset annak alaptalansága miatt nem volt teljességgel.

[50] Az elsődleges kereseti kérelem eredménytelenségére tekintettel vizsgálni kellett a felperes másodlagos kereseti kérelmét, így az ott megjelölt vagyonsökkenést eredményező magatartást. A felperes vagyonsökkenést magatartásként hivatkozott arra, hogy az alperes az adós utolsó közzétett, 2017. december 31-ei mérlegében szereplő vagyonát a felszámolás kezdetekor a felszámoló részére elmulasztotta átadni, tehát az abban szerepeltetett eszközértékkel az adós vagyonát csökkentette.

A Fővárosi Ítéltábla vagyonsökkenést magatartásnak tekinti azt, ha az adós utolsó ismert mérleg szerinti vagyonát a felszámolás kezdő időpontjában nem adja át a felszámolónak, és

annak sorsa ismeretlen, mert az alperes a vagyon alakulásáról, annak adós működése körében és érdekében történő felhasználásáról nem tud számot adni.

[51] Jelen perben megállapítható, hogy az alperes volt az adós ügyvezetője a felszámolás kezdetéig, ezért az ő kötelezettségi körébe tartozott a Cstv. 31. §-ában előírt feladatok teljesítése.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra történő felperesi hivatkozásra tekintettel szükséges volt vizsgálni, hogy e törvényhely alkalmazható-e az adott esetben vagy sem. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt szabály azonban az iratátadás és mérlegleadás hiányánál megköveteli teljesülési feltételként a felróhatóságot, tehát csak felróhatóság esetén fordul át a bizonyítási teher. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felszámolás kezdő időpontjára tekintettel a 2018. évi mérleg leadása már nem volt kötelezettsége. Az iratátadás elmulasztásával kapcsolatosan pedig a felróhatóságot, az önhibát vitatta azt állítva, hogy az adós iratait a büntetőeljárás során a nyomozóhatóság lefoglalta, így azokkal nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság az alperes védekezését nem fogadta el.

[52] Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes védekezése annyiban alapos, hogy őt valóban nem terhelte a 2018. évi mérleg elkészítési, letétbe helyezési, közzétételi kötelezettség, mert azt 2019. május 31-ig kellett közzétenni, az adós elleni felszámolási eljárás pedig már 2019. január 17-én megkezdődött. Osztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróságnak az irathiany kérdésében kifejtett értékelését. Az alperes sem tudta minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az adós könyvelési iratait lefoglalta volna a büntetőeljárásban eljáró nyomozóhatóság és ezért nem tudta a felszámolás kezdő időpontjában a tevékenységzáró mérleget és az egyéb iratokat átadni a felszámolónak. A nyomozó hatóság – válasziratai szerint – könyvelési iratokat nem foglalt le az adóstól, ezért megállapítható az alperes terhére, hogy az iratátadást felróható módon elmulasztotta a felszámoló részére, ebből viszont az következik, hogy vélelmezni kellett, hogy az adós társaság az ügyvezetésének teljes ideje alatt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[53] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre vonatkozó bizonyítást megfordító szabály miatt az alperes érdekkörébe tartozott, hogy bizonyítsa, a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Ezt az alperes az eljárás során bizonyítani nem tudta. Tévesen hangsúlyozta az alperes, hogy e tekintetben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség. Amennyiben az alperes az állítását a mérlegadatokkal szemben igazolni kívánta, úgy neki kellett volna bizonyítania, például igazságügyi könyvszakértő kirendelésére indítványt tenni. Alaptalanul sérelmezte e körben, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése hiányos volt, mivel a 4. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2) b) pontjainak tanúsága szerint az alperes bizonyítási kötelezettségére vonatkozó bírósági tájékoztatás, kioktatás megfelelő volt.

[54] Az alperes ügyvezetése ideje alatti fenyegető fizetéseképtelenségre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy az utolsó 2017. december 31-ei mérlegforduló napján az adósnak miből állt a mérleg szerinti vagyona és abból mit adott át a felszámolónak.

A felperes azt állította, hogy a mérleg szerint az adósnak 43.829.000 forint értékű aktív vagyona volt, és így az alperes 43.829.000 forint vagyont nem adott át a felszámoló részére. A másodfokú bíróság a felperes állítását részben találta igazoltnak.

Az adós mérlege szerinti vagyon három tételből tevődött össze, a tárgyi eszközökből, a követelésből és a pénzeszközökből.

A tárgyi eszközök körében – figyelemmel arra, hogy a felek egyezően adták elő, hogy azok az adós tulajdonát képező gépjárművek voltak – a gépjárművek sorsát kellett vizsgálni. A gépjárművekkel kapcsolatban az iratok alapján az állapítható meg, hogy a felszámolás kezdő időpontjában kilenc darab gépjárműve volt az adósnak a gépjárműnyilvántartó hatóság adatai szerint, ebből nyolc gépjárművet már a felszámolás kezdő időpontja előtt (2018. október 24.) lefoglalt a nyomozóhatóság. A lefoglalásra tekintettel az alperest semmilyen mulasztás nem terheli a nyolc darab lefoglalt gépjármű átadásával kapcsolatban, hiszen azok nem voltak a birtokában. A felszámoló ezzel szemben nem adott pontosan és követhetően arról számot, hogy az azokból foglalás alól mentesített és kiadni rendelt gépjárművek értékesítésre kerültek-e, az esetleges értékesítésből folyt-e be pénzeszköz vagy sem.

Az alperest egy darab foglalással nem érintett gépjármű esetében terhelte átadási kötelezettség a felszámoló részére. Ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az más cég használatában áll, így annak csak a fellelhetőségi helyéről tudott a felszámoló részére tájékoztatást adni. Ezt követően azonban nem ismert, hogy a felszámoló milyen intézkedést tett, tett a gépjármű felkutatása érdekében. Arra vonatkozóan pedig, hogy az át nem adott egy darab ingóság a 2017. december 31-ei állapot szerint milyen értéket képviselt, a felperes tényelőadást nem tett.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla a rendelkezésre álló bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelésével azt a következtetést tudta levonni, hogy nem volt megállapítható teljes bizonyossággal, hogy a tárgyi eszközök átadásának elmulasztásával kapcsolatosan csökkent-e az adós vagyona, és ha igen, milyen összeggel.

[55] Az át nem adott vagyonkör részét képezték az adós fennálló követelései. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes terhére a követelések vonatkozásában meg lehetett állapítani a mulasztást. Egyrészt, mert nem adta át és el sem számolt a követelésekkel, nem ismertette, hogy mi lett a 28.252.000 forint követelés sorsa, továbbá nem adta át a felszámolónak a követelések alapjául szolgáló iratanyagot sem. Az iratanyag hiánya pedig azt eredményezte, hogy a követelések behajtása lehetetlenné vált a felszámoló részéről, amely az adósnál vagyonsökkenést eredményezett, és ezért az alperes felelőssége a 28.252.000 forint vagyonsökkenés tekintetében megállapítható volt.

[56] Az át nem adott vagyon harmadik részét képezték a pénzeszközök. Az ítéltábla értékelése szerint a 2017. évi mérlegben feltüntetett 7.319.000 forint pénzeszköz vonatkozásában az alperes felelőssége részben volt megállapítható. A 2017. december 30-ai fordulónap szerint a mérleg 7.319.000 forint értéket mutatott, azonban a felperes által is elismerten a felszámoló ebből az összegből 1.550.000 forint pénzeszközhöz jutott, amelyet igazolnak a felszámolási iratok is. Erre tekintettel a mérlegben kimutatott pénzeszközt ezzel az összeggel csökkenteni kellett, a különbözet 5.769.000 forint. Ezen összeg sorsa ismeretlen, mert az alperes az átadni elmulasztott pénzeszköz esetében nem igazolta, hogy azt az adós működési körében használta fel, így a vagyoni elemnek az elszámolása elmulasztásával az adós vagyona csökkent, az alperes felelőssége megállapítható.

[57] A két részösszeg tehát a követelésvagyron átadásának elmulasztásából adódó 28.252.000 forint és az át nem adott 5.769.000 forint pénz részösszeg adta ki a 34.021.000 forint összeget, ami a vagyonsökkenés miatti kártérítési felelősség mértékét meghatározta.

[58] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezését megváltoztatta és a felperes 43.829.000 forint összegű (másodlagos) keresetéből, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata és (5) bekezdése alapján az alperes felelősségét 34.021.000 forint vagyonsökkenés bekövetkezéséért állapította meg.

[59] A felek pernyertessége, pervesztessége megközelítően 50-50% arányú, erre tekintettel a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján az ítéltábla megállapította, hogy mindkét fél köteles viselni a saját költségét.

A pernyertesség és pervesztesség arányát figyelembe véve az első- és másodfokú eljárás során felmerült illeték, így a le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték és 48.000 forint fellebbezési illeték is ennek arányában került megállapításra azzal, hogy a felperes illetékmentessége folytán az elsőfokú eljárás rá eső illetéke a 18.000 forint és a fellebbezési illetékből jutó 24.000 forint a Pp. 101. § (6) bekezdése szerint az állam terhén marad, míg az alperes pervesztessége arányában köteles az állam javára megfizetni a fele arányban rá eső kereseti és fellebbezési illetéket.

[60] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett azonosító számát.

Budapest, 2025. május 7.

Dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Mária s.k.
Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül: